

Mlado Jutro

štev. 13

Nedelja, 24. marca

1935

Adam Milkovič:

Potepuhi

II. nadaljevanje

»Velik sem, moram pa več prnesti,« je dejal stari Kosmatin, odložil panja in si brisal pot. Nato je poklical sinčka Kosmatinčka, ki je tam zadaj pešal pod težkim tovorom.

»Le hitro, le hitro, Jurček!« ga je priganjal.

Kosmatinček je urneje pobral podplate, se spotaknil ob štor in telebnil s panjem na tla. V tem hipu se je panj preklal na dvoje in iz njega so se usule razjarjene čebele. Zagnale so se vanj, medvedek pa je brž zamižal in klical:

»Au, au, au, čebele me bodo, čebele! Auuuu!«

Otepal se jih je s tačkama, nato pa poln čebel jokaje prihlačal k mamiči. Ampak stari Kosmatin ga je ta hip pograbil za zadnje nožice in ga tresčil v mlakužo: Štrbunk... je špricnilo daleč naokoli. Ubošček, bil je prvič v vodi, pa bi kmalu utonil. Ko pa se je skobacal na suho, ni bilo nobene čebele več na njem. Plah se je ozrl naokoli, potem pa se stisnil k dobri mamiči. Moker je bil in zeblo ga je.

Zdajci je priskakljala pred votlino Beba in pomenljivo iztegnila vrat:

»Zdaj bomo pa pričeli!« je rekla in smet odskakljala nazaj proti vhodu. Prve so stopile za njo lisice Zvitorepe. Vsaka je kaj dobrega spustila ob vhodu na tla, največ je bilo seveda kokoši in piščancev. Potem je pričotal med srnami, zajci, jazbeci, srnaki in vevericami Kosmatin s svojo družino. Vmes so valili Dolgouhi zeljnate glave in polhi pokladali na kupček črve. No, tudi divji prašiči niso prišli kar tako. Nabrali so polžev, tistih črnih polžev — ko pa so videli, da je darov že kar preveč, so jih ob vhodu raje sami pohrustali. Spotoma so hlastnili še po črvih in želodu, potem pa glasno kruleč posedli na spodnjem koncu dvorane, prav blizu zeljnatih glav.

»Tu je pa res lepo!« so pritrjevali in skrivaj hrustali listje raz zeljnatih glav. Zraven so se ozirali po razsvetljenem prostor, ogledovali smrekove venčke, ki so bingljali od stropa, in potrpežljivo čakali pričetka. Njihovi mali rilčkarji so se ta čas potepali po dvorani, se drenjali med zajci, nagajali vevericam in se z medvedkov norčevali. Kako poredni so bili! Dolgouhi so bili že kar nejevoljni.

»Ali bo mir — pobalini!« so zagodrnjali nad njimi vsi hkrati.

Zdajci pa je v dvorani zašuštelo. Na oder je pravkar stopila Zefa. Globoko se je priklonila in pokazala sebe:

»Jaz sem opica Zefa,« je rekla še in se še enkrat priklonila. »Pa-pa-pa lelele-pa hvala za da-darila,« je pričela v zadregi jecljati. Potem jo je postalo sram pa je stekla k svojim prijateljem, ki so se tudi skrivali za kamentito zaveso.

»Ali je že konec?« so vprašali ščetinci zadaj in pričeli hitreje obirati glave. V dvorani je nastalo glasno prerekanje. Eni so trdili, da je koncerta konec, drugi zopet, da ne —. Bilo je hrušča in trušča že kar preveč in Bog ve, kaj bi se še zgodilo — da ni ta hip Dolgoroga s svojimi rogmi zrinila sramežljive muzikante na oder. V tem hipu je vse utihnilo — sto in sto uhljev se je namah postavilo pokonci. Medvedje so posedli na panje, Dolgokljuni na obešene vence in jazbeci z vevericami po skalah, ki so molele iz tal. Zajčki so se postavili na zadnje noge, se oklenili drug drugega in z dvignjenimi uhlji strmeli na oder.

Pa so imeli zajci kar predolge uhlje in se je zaslišal glas od zadaj: »Uhlje dol! Nič ne vidimo!«

Potem je spet vse utihnilo. Prav nobenega hrupa bi ne bilo, da niso ščetinci zadaj tako glasno hrustali zelja.

Lepo so se postavili muzikanti v

vresto in bi bili kar precej pričeli, da se ni Zefa iznova opogumila.

»Jaz sem opica Zefa,« je povedala enkrat potem pa predstavila po vrsti še svoje prijatelje. »To je vaš bratec, gospod Dolgouh, to je Mihec trobentač in ta,« je pokazala na papigo, ki je iztegovala svoj vrat, »to je klepetulja Beba. Zdaj bomo pa pričeli...«

»Meeeee,« se je zdajci oglasila koza.

»Oh,« se je udarila pozabljiva Zefa po glavi, »to je pa naša mlekarica, gopša Dolgoroga, roge ima in meketati zna.«

Stari Kosmatin je pričel z gospo ploskati in za njim še vsi ostali. Se ščetinci, ki jih razven zelja ni zanimala nobena stvar, so zdajci glasno zakruli.

Ko se je hrup polegel, se je Zefa ozrla po dvorani in udarila ob strune: Brommmmm... Potem je prva pričela Dolgoroga: »M-ee, m-ee,« Beba prvi, Zefa drugi glas, Mihec pa v trompeto in stari Dolgouh na boben: Hojladri-hojladro... o kako jim je šlo!

To pa, to! so kimala medvedke, in srne so pričele dvigati nožice. Jazbeci so nagibali glave zdaj na to, zdaj na ono stran, in zajčki udarjali takt s podplati.

Dolgo, zelo dolgo so že igrali, Mihcu so že tekle debele solze iz oči, Dolgoroga je že kar hripavo meketala — ko je Beba pričela tisto lepo:

»Mi se imamo radi,
radi, radi, radi.

»Mi se imamo radi,
ponoči in podnev...«

Zdajci je v dvorani nastalo pravečato veselje. Glasno so pričeli basirati medvedje, pa jazbeci in ščetinci so zadaj povzdignili mogočen glas. Tudi lisice, srne, zajci, veverice in drugi poslušalci niso več molčali.

In se je po vsej dvorani razlegala ena sama pesem: Mi se imamo radi... pa so se res imeli! Med prepevanjem so objemali lisice zajčke, srne jazbece in medvedke brhke srnake — vse križem kražem so se pomešali, kako lepo, kako prijetno jim je bilo!

Tam zunaj pa je tisti čas brif hladen jesenski veter, na nebu so žarele bele zvezde, v gozdu je ležala črna noč in bori so žalostno ječali... Iz razsvetljene votline pa je bilo kakor od nekje daleč čuti veselo popevanje, basiranje starega Kosmatina, rajanje in cepetanje lahkonomih srn, brenkanje donečih strun in zategle glasove Mihčeve trompete.

Imenitno res! Takega slavlja, takega veselja še niso imeli. Nazadnje je zaplesala še Zefa, pa še kako! Zdaj se je zavrtela z Dolgouhcem, zdaj s počasnim jazbecem — še h Kosmatinu je prišla.

»Hm!« je pogledal stari Kosmatin ženico, »bi?«

Pa se ga je oklenila ženica raje sama, in sta se zavrtela, da še nikoli tega. Vsi so ju občudovali, tako spretno sta pobirala podplate. Zraven sta se s ponosom ozirala naokoli in resno sta se držala. Stari Kosmatin je časih s šapo udaril ob tla in zaukal je. »Juh-juh-juhu!«

»Au,« je zdajci zavekal mali Dolgouh, »stric, na uhlj ste mi stopili!«

»Nič hudega!« ga je potolažil mali Jurček, ki je vesel tekal okoli staršev, boš pa na drugega poslušal — saj imaš dva!« in ga je potegnil za drugi uhlj.

III. nadaljevanje

Prav tedaj je zunaj, ne daleč od votline zagrmel strel divjega lovca skozi noč. V votlini je za hip zastalo življenje.

Potem je zagrmelo iznova: Pok-brommmmm...

Prestrašeni so se ptički poskrili, zajčki dvignili uhlje in srne planile k izhodu. Polhi so se z vevericami poskrili v skalne razpoke, lisice stikale za stranskimi izhodi in medvedki y mamalimi ščetinci potihlo zajokali. Še Mihec se je prestrašil. Skušal je zlesti v trompeto, pa ni šlo — samo glavo je vtaknil vanjo, to pa je bilo premalo. Zefa je vsa trda obsedela na odru in stari Dolgouh je obupaval za svojim bobnom.

Po takem veselju — taka nesreča!

Molče so vsi prisluškovali v noč. Kaj bo? Tedaj je počilo tretjič in prav pred votlino...

Zdajci se je opogumil sam stari Kosmatin. Globoko je zabrundal in odčotal proti izhodu.

»Kar bo, bo!« je dejal.

»Atek, atek!« sta zajokala mladiča in ženica je vsa obupana tekala okolu možička.

V naslednjem trenutku se je divji lovec priplazil v votlino. Presenečen je obstal kakor kip. Zdajci je stopil predenj Kosmatin in se povzpел na zadnji nogi. Gledala sta si iz oči v oči...

Ze je dvignil lovec puško, že je naperil morilno cev v Kosmatina, ko se vrže medved nanj... Po votlini je zagrmelo — strel je zgrešil in smrtonos-

ne svinčenke so se razpršile po razsvetljeni jami. Glasno so zajokale ranjene srne in zajčki, tam spredaj pa se je zvijala uboga Zefa in telebnila na mrtvo Bebo. Tam je v smrtnem boju žalostna pogledovala k Mihecu — potem pa za vedno zaprla oči...

Stari Kosmatin se je tisti čas boril z divjim lovcom. Držal je tega grdega človeka v svojih orjaških šapah in mu s svojimi silovitimi zobmi trgal meso raz kosti. Boj je bil kratek... Nekaj trenutkov še in divji lovec je obležal okrvavljen pred njim...

Ponosno se je ozrl Kosmatin po dvorani, globoko je hropel in jezen je bil. Vsa objokana sta pritekla k njemu mladička in medvedka ga je objemala kakor še nikoli. Previdno so se približali mrtvemu človeku jazbeci, divji prašiči, zajci, veverice in lisice in so ga ovohavali. Zraven so hvalili pogumnega strica Kosmatina. Iz odprte rane na prednji nogi mu je curljala kri pa se še zmenil ni! Kaj še! Poposno se je postavil na zadnji nogi in stoječ na mrtvem lovcu dejal z mogočnim glasom:

»Jaz, stari medved Kosmatin, vam pravim nocoj — ne zaupajte nikoli ljudem, zakaj oni nas sovražijo in nas ubijajo iz naslade in navade!«

Vse je utihnilo, le srnaki so tam zadaj vzdihovali nad mrtvimi ženicami in Dolgoroga je vsa potrta vzdihovala ob svoji mrtvi prijateljici Zefi. Zaman je ubogi Mihec tekal okolu nje, Zefa se ni več ganila, tudi Beba ni več odprla oči. Stari Dolgouh je odnesel boben med svoje stare prijatelje, in Mihec je žalosten potožil Dolgorogi:

»Na, zdaj bova pa sama ostala! Oh, oh, oh!« je tarnal in solze si je brisal.

Tri dni in tri noči so jadikovali srnaki nad mrtvimi samicami, ob zori četrtega dne pa so pričele lisice kopati ne daleč od votline veliko, široko jamo. Vanjo bodo zakopali ustreljene prijatelje — dve srni, pa Bebo in Zefo. Iz odpadlih vej in ovijalk so napravili nosilnice, položili na prvo Bebo in Zefo, na ostali dve pa obe srni.

Sonce še ni vzšlo iznad sv. Ahaca, ko so prinesli Dolgouhi prvo nosilnico iz votline. Za njimi so se razvrstili potrti srnaki, koza Dolgoroga z Mihecem, pa medvedi, za temi pa je šla dolga vrsta Dolgouhov z bobni, jazbeci, divjih prašičev, veveric, srn in drugih zvestih prijateljev, ki so pomagali žalostnim srnakom jokati. Posebno glasno so se drli ščetinci, čeprav jim ni

bilo bog ve kako hudo. Zajčki so venomer udarjali po bobnih in v tla so gledali.

Pred jamo so se postavili vsi v krog, še enkrat vsi hkrati zajokali, potem pa položili svoje drage prijatelje v črno zemljo...

Na večer so jih zagrebli in se žalostni razšli...

Zdaj se je bližala zima in dnevi so bežali vse hitreje. Z drevja je odpadalo listje, veverice so si nabirale zimskih zalog, lisice pripravljale topla skrivališča in medvedom so se zapirale oči...

Zapuščen je capljaj Mihec za Dolgorogo, ki je tavalja iz dneva v dan po zapuščenih gozdovih in lačna stikala za zadnjimi zelenimi bilkami. Časih je zašla z Mihecem v bližino samotne vasi in če so ju tedaj ugledali vaški otroci, so se s palicami in divjim krikom pogнали za njima:

»Koza! Koza!« so kričali, otadva pa sta zbežala nazaj v zapuščene goščave. Tam sta se skrivale pred hladnimi vetrovi po kotanjah in med golim grmicevjem.

Potem je neko noč pričelo snežiti. Mihec se je tiščal k teti Dolgorogi, zeblo ga je in lačen je bil. Nauj so padali debeli kosmi in ga pokrili z belo odejo. Proti jutru sta ubožčka vsa utrujena in prezeblja zadremala pod snežno plastjo.

Tisto jutro je nabiral stari Urh, ki je živel v borni koči na kraju oddaljene vasi, odpadlo vejevje za svoj skromni domek. Pa se je nenadoma pred njim v snegu nekaj zgenilo... Izpod snega je zdajci pogledala glava tete Dolgoroge — tudi Mihec je prestrašen dvignil glavo. Proseče sta pogledovala staroga moža, ki se je zdajci sklonil nad njima in strme ogledoval zdaj kozo, zdaj malega psička, ki je ves trepetal od mraza in strahu.

»Za božjo voljo,« je dejal možiček, »čigava pa sta vidva?«

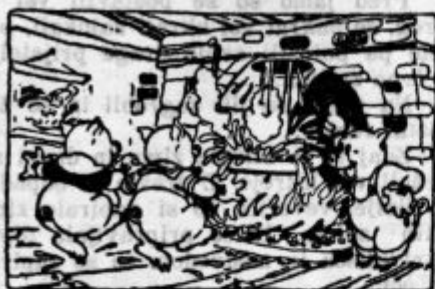
Dolgo je strmel predse, potem pa se je nenadoma odprlo usmiljeno srce. Polahko je iztegnil sklonjeni starček svojo dobro roko in pogladil malega Miheca.

»Ubožčka! V svoj domek vaju popeljem — zima je...« je govoril in odgrinjal sneg, ki je pokrival ubogi živali.

Potem ju je odvedel domov. Tam jima je napravil skromen, topel hlevček, v katerem sta živela ob usmiljenem siromaku zadovoljna še dolgo, dolgo let...

K o n e c

Zgodba o treh prašičkih

Odločil se je, da se spusti skozi dimnik v hišico. Hitro je skočil na streho, vendar so prašički slišali ropot, in to se jim je zdelo sumljivo. Kaj kani volk?

Kmalu je bilo prašičkom vse jasno. Čuli so, kako je jel volk rušiti dimnik, da bi mogel skozenj v hišico. Najstarejši je hitro skočil k ognjišču in vzdignil

pokrov z lonca. Para je buhnila v dimnik in omamila volka tako, da je padel naravnost v lonec s kropom. Joj, da

ste ga slišali, kako je tulil. Pognal se je kvišku in priletel skozi dimnik naravnost na cesto. Tam je še enkrat zatulil in zbežal, kakor ni še nikoli noben volk bežal na tem svetu.

Vsi trije rodni bratje prašički so stopili k oknu pogledat, kaj se je zgodilo z volkom. Ko so videli, kako ves poparjen tuleč beži po stezi v gozd, so se jeli

smejati in so se smejali toliko časa, da so se jim kar solze ulile po debelih ličkah. Zdaj so bili brez skrbi, volk je bil izginil in prašičkom se je obetalo lepo,

Kdo se vol-ka še bo-ji? Saj ga ni! Saj ga ni!

Vol-ka ba-ti se la-ha, tra-la-la, tra-la-la!

prijazno življenje. Najstarejši prašiček je sedel h klavirju, mlajša dva sta pa veselo zarajala, in vsi trije so peli:

»Kdo se volka še boji?
Saj ga ni! Saj ga ni!
Volka bati se, ha, ha!
Tra-la-la! tra-la-la!«

Manica:

Srna in kozel

Mati srna ravno spravlja svojega mladička na mehko ležišče, pripravljeno pod mogočno skalo, ko jo obišče divji kozel in pravi bahavo:

»Oj, tovarišica, kako si ti skromna in boječa. Samo pod kakšno skalo se tiščiš. Na nobeno višje mesto ne upaš. Glej mene! Skačem po najvišjih vrhovih in vse me občuduje. Ljudje me nazivajo kralj gorskih vrhov. Kaj ni to imenitno, kaj meniš?!«

»Res si junak, da ga mu ni para«, pravi ponižno srna. »Sicer so moje noge tudi urne, toda prednost prav rada prepu-

Volk jih ni več slišal. Bil je že daleč in se ni nikoli več vrnil.

ščam tebi. Vsi ne moremo biti kralji!«

Kozel ji milostno pokima in izgine v skalnih vrhovih.

Kmalu potem začuje srna strel, takoj nato pa pridreži z visoke skale kozel in obleži pred njo — mrtev. Lovska kroglja mu je prestrelila prsa.

»Kaj imaš zdaj od svoje imenitnosti«, premišljuje srna. »Ko bi ne bil silil vedno na vrhove, bi zdaj še živel. Nisi pomislil, da so visoka mesta najbolj nevarna, kajti tam nas poleg prijateljev opazijo tudi naši sovražniki.«

Ivan Albreht:

Sirota

Mala sem deklica
Rožica,
kot tička pozimi
sem ubožica.

Očka moj daleč
v Ameriki,
mamica v grobu mi
črnem spi.

Bog oče pa tički
kožušček je dal
in vem, da še mene
bo varoval.

Saj sem kot tička
ubožica,
dekle-sirota jaz
Rožica.

**Berite Langerjevo povest
„PES II. ČETE“. Dobite jo
v Tiskovni zadrugi in vsaki
drugi knjigarni.**

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! V »Mladem Jutru« sem čital Tvoj natečaj. Kateri zimski sport mi je najbolj všeč? Najljubši zimski sport je smučanje. Na žalost je pri nas že ves sneg skopnel. V »Mladem Jutru« mi je vse všeč, razen da ne pišeš nič o Indijancih. Lepo Te pozdravlja

Jaro Šasel, učenec V. a razreda
Šmarje pri Jelšah

Kako si krajšam čas ob dolgih zimskih večerih

Zdaj, ko je veter in snežni zameti
burja ti piše, zunaj je mráz;
očka in mama sedita pri peči,
s knjigo obadva si krajšata čas.

Meni pozimi ni dolgčas nikoli.
In če se tudi že sankat ne grem
hitro kaj stricu Maticu napišem
ali pa Mlado si Jutro odprem.

Mohor Milivoj, uč. III. b r. klas. gimn.
v Mariboru

Dragi stric Matic! Oglašam se iz daljne Kovačice. Ko se naučim, se igrar različne igrice, ali pa z veseljem čitam »Mlado Jutro«, katero mi je najljubše. Včasih pride k meni moja prijateljica. Včasih pa grem jaz k njej. Tako si krajšam dolge zimske večere. Pristrčno Te pozdravlja

Tatjana Štibler, učenka II. razreda
Kovačica, Dunavska banovina

Dragi stric Matic! Meni je najbolj všeč smučanje in sankanje. Na sanke vzamem tudi svoja mlajša bratca in tako veselo vriskajoč zdrčimo navzdol po bregu. A hvala Bogu je sedaj dovolj snega. In tako se vozimo do mraka. Ko pridem domov, napravim naloge. Zvečer pa si pravimo povesti in čitamo knjige, ki jih dobivam od gospoda učitelja. Posebno rad pa čitam »Mlado Jutro« in komaj čakam dneva, kdaj pride. Oče nam pravijo uganke in smešnice, da nam delajo veselje. In tako se zabavamo do 8. ure zvečer in ko bije 8. ura, gremo k počitku. Te srčno pozdravlja

Vinko Vuković, učenec II. r. v. nar. šole
pri Mali Nedelji

Dragi stric Matic! Danes Ti prvič pišem v Tvojem prelepem lističu. Zal pa da ni »Mladega Jutra« vsak dan. Striček, še nekaj ti sporočam, če bi se prišel k nam drsat, smučat in sankat pri nas so hribi. Smučamo se ter se veselimo. Pridi, drugače se bo sneg preje stalil. Srčno Te pozdravlja

Jelisava Juršnik, uč. V. razreda
v Mariboru

Dragi stric Matic! Kaj mi je všeč pri »Mladem Jutru« in kaj ne, meni všeč je zmeraj, takorekoč vse. Povestice, pravljice, uganke in šale, vsaj je to veselje za naše

male. »Mlado Jutro« proslavljam in vse Jutrovčke lepo pozdravljam.

Marija Žagar, uč. II. razr. viš. nar. šole
v Ljubljani

Namestu da bi ob dolgih zimskih večerih zametavala čas z držanjem rok navskriž, pohitim skozi okno ogledovat samotno plavajoči mesec in družbo blestečih zvezdic. Naravno ogrnjeno v bel plašč. Svetlikajoče strehe hiš, katere obseva blede luna. Smreke, katerih veje se teže pod snegom in bleste kot biseri v ivju. Glasove radostno vriskajočih otrok, na bližnjem griču, ki se še niso umirili. Cestokrat me ta lepota tako omami, da mi mnogo minut poteče ob oknu. Če se mi pa to ne zljubi, poslušam godbo, ki je pri nas nikoli ne manjka, drugače pa izvršujem šolske naloge in vaje.

Gorjanc Marija, uč. I. b raz. mešč. šole
v Trbovljah

Ljubi stric Matic! Radoveden si, kaj delamo Jutrovčki v zimskih večerih? Jaz storim zvečer prav malo. Ko pridem iz šole se grem sankat do mraka. Potem je večerja, a ob sedmi uri morava biti z bratcem že v postelji, ker mamica pravi, da je spanček boljši kot žganček. Z zimskim veseljem pa imam letos res smolo. Najprvo sem imel smučke, a ni bilo snega; potem je bil sneg, pa sem si zlomil smučke. Ko sem zopet izprosil sanke, pa mi je zopet ušel sneg. Pa povej, če nisem res velik revež. Še to Ti povem, da je »Mlado Jutro« dosti premajhno, ker vsega prečitam že v nedeljo, potem pa nimam druge dni nič.

Tonček Pišek, uč. II. razreda
na Raki

Dragi stric Matic! Rada Te imam, ker si dober možic. Veliko veselja si mi napravil, ko si moj odgovor objavil. Če me pa doleti še nagrada, Te bom imela pa še bolj rada. Lepo pozdravlja Tebe in Jutrovčke

Silvenka Hribar, uč. III. razr.
v Ljubljani

Dragi stric Matic! Zelo se boš začudil, ko Ti pišem prvikrat. Moj najljubši sport je smučanje. Smučam se že 3. leto. Miklavž mi je prinesel smuči, ker je vedel, da so prejšnje premajhne. Večkrat sem na zadnji strani, vse eno pa upam, da bo drugo leto boljše. Zelo sem debela, pa bom že še shujšala. Lepo Te pozdravlja

Nadica Kunc, učenka III. razr.
pri Uršulinkah v Ljubljani

Dragi stric Matic! Danes se zopet oglašam v »Mladem Jutru«. Odgovorim Ti na vprašanje, kako si krajšam čas ob dolgih zimskih večerih. Čas si krajšam s tem, da pregledujem svoje znanke. Imam jih že sedemsto različnih vrst, držav pa sedemdesetdeset. »Mlado Jutro« mi je zelo všeč.

Posebno lepe so bile povesti iz romanja v Canterbury in sploh vse povesti, ki so v »Mladem Jutru«. Lanski letnik »Mladega Jutra« sem pa lepo zvezal in imam sedaj lepo knjigo. Zvečer berem povesti iz kake mladinske knjige. Tako si krajšam čas ob dolgih zimskih večerih. Sedaj Te pa še lepo prosim, da moja dopisnica ne bo romala v koš in da boš moj spis objavil.

Joško Triplat

Moste št. 27, p. Zirovnica

Dragi stric Matic! Prvič se Ti oglašam, čeprav sem že dolgo zvesta čitateljica »Mladega Jutra«. Zelo mi ugaja nov natečaj. Ob dolgih zimskih večerih se igravam s punčko, čeprav sem že precej velika; imam tudi lepo muco, katero moram še pestovat. Včasih pogladim še psička, ki mu je ime »Mufi«. Čitam »Mlado Jutro«, ki mi je zelo všeč, samo več zlogovnic bi moralo biti. Bodi pozdravljen striček Maticček in če ho-diš kdaj tu okrog, se zglesi pri nas. Pozdrave Tebi kakor tudi vsem Jutrovčkom.

Nada Marin, učenka IV. r. os. šole
v Rušah

Dragi stric Matic! Tudi jaz se enkrat oglašim v Tvojem listu. Napisala Ti bom kratko zgodbo o mojem sportu. Miklavž mi je prinesel smuč. Težko sem pričakovala snega. Sedaj pa je vendar tu. Zelo rada se smučam. Dragi stric Matic! Priporočam jih tudi Tebi in Ti jih prav rada posodim. Te lepo pozdravlja

Ivanšek Miroslava, učenka III. razr.
Dovje

Dragi stric Matic! Prišla je starka zima in je pokrila hribe in doline. Najljubši sport mi je smučanje. Sokolsko društvo je priredilo smučarske vaje, katerih se tudi jaz pridno udeležujem. Hotel sem se postaviti. A na mojo žalost pridrvi eden od smučarjev in mi zlomi smuč. Vsi smučarji so se mi smejali. Vrnil sem se ves žalosten z zlomljenimi smučmi domov.

Herbst Pavel, uč. I. razr.
v Mokronogu

Dragi stric Matic! Najljubši zimski sport mi je sankanje. V Sevnici ni nič snega. Po tratah že rastejo trobentice in zvončki. Kakor jaz mislim, bodo kmalu tudi vijolice zadisale pod grmovjem. Zimske večere si krajšam večinoma s čitanjem in risanjem. Pozdravlja Te

Melita Abramovič, uč. IV. b razreda
v Sevnici ob Savi

Dragi stric Matic! Danes sem se prvič lotil, da Ti napišem par vrstic. Veš preljubi striček, prej Ti nisem hotel napisati kak spis, ker sem se bal Tvojega požrešnega koša. Sedaj me je tudi strah, ker mislim, da mi boš tudi to pisemce vrgel v požrešni koš. Sedaj pa preberi teh par vrstic, ki Ti jih napišem. Ob dolgih zimskih večerih berem kakšne lepe povesti, ali delam naloge za drugi dan. Najbolj všeč mi je

»Mlado Jutro«. Komaj pričakujem nedelje, da ga dobim v roke. Veš dragi stric Matic, kaj mi ni všeč v »Mladem Jutru«? »Mlado Jutro« bi moglo izhajati v večjem obsegu. Križanke in zlogovnice so prelahke. Prisrčno Te pozdravlja

Kaurčič Veljka, uč. II. a r. mešč. šole
Novo mesto

Dragi stric Matic! Zadnjega »Mladega Jutra« sem bil najbolj vesel, ker si nam bil obljubil, da boš uvedel posebno rubriko za »fante«, katero sem si že dolgo želel. Zelo razveselil sem se pa, ker si nam v tej številki »Mladega Jutra« obljubil tudi, da boš skušal dobiti kak članek iz tehničnega sveta. Želel bi pa tudi kaj več križank in ugank, ali pa kakšnih vprašanj iz zemljepisa, zgodovine, prirodoписа, ali pa n. pr. vprašanja kakor: kdo ve največ slavnih narodnih junakov, ali pa sodobnih pisateljev in pesnikov ter podobno. Seveda si pa še prav posebno želim kake lepe daljše indijske povesti, katere si menda želijo vsi fantje in katere so naše največje veselje. Prisrčno Te pozdravlja

Adolf Hajdegar, dijak III. drž. r. gimn.
v Ljubljani

Dragi stric Matic! Sedaj se Ti že drugič oglašam. Čitala sem, da si razpisal nov natečaj in sicer stavil si tri vprašanja. Jaz Ti bom povedala, kateri sport mi najbolj ugaja. Najrajši se sankam. Zame so sankke najbolj primerne. To je še edina sreča, da je sneg mehak sicer bi se lahko potolkla. Moje največje veselje je takrat, kadar se pripravljam, da dospem na cilj pa se sredi poti prevrnem. Tudi smuč mi ugajajo. Kadar vidim katerega smučarja, kako se prevrne mi kar mine veselje do njih. Če bi bil Ti stric Matic zraven, da bi se Tebe držala, tedaj že. Tako pa ostanem raje kar na sankah.

Fanika Witavsky, uč. II. razr. mešč. šole
v Celju

Ljubi stric Matic! Gotovo si mislil, da sem pozabila na Te in na Tvoj kotichek, da Ti nič ne pišem. Toda obolela sem na škrlatinki. Morala sem v bolnico, kjer sem ostala 6 tednov. Iz bolnice Ti pisati nisem mogla, ker sem se bala, da ne dobiš še Ti škrlatinke. Kaj bi bilo, če bi bil naš stric bolan, kdo bi nam potem razpisoval natečaje? Zato se Ti pa zdaj prav iskreno zahvaljujem za knjigo. Lahko si misliš s kakšnim veseljem sem jo prejela. Knjiga mi je bila zelo zelo všeč. Dala sem jo tudi mojim prijateljicam, da so jo prečitale. Zimskega sporta se letos radi boleznim ne morem nobenega udeležiti. Pač pa na dva vprašanja Ti lahko odgovorim. Ob zimskih večerih se igramo z sestrice Danico in očkom razne igre. Ali pa čitamo knjige ter včasim navijamo gramofon. V »Mladem Jutru« mi je vse všeč. Samo predolg je teden, ker vedno komaj čakam nedelje, da mi pismonoša prinese »Mlado Jutro«.

Kramžar Olga, uč. II. razr. mešč. šole
v Dolnji Lendavi

Križanka »Slavec«

Vodoravno: 1. osebni zaimek, 3. nočna ptica, 4. poljsko orodje, 5. jed, 6. naplavo, 7. časovna enota.

Navpično: 1. čut, 2. tolmun, 3. drevo ob vodi, 4. pritok Save, 5. nočno zaba-višče, 7. vera v izpolnitev želje.

Rešitev križanke »Voziček«

Vodoravno: 1. kobilar, 7. lovor, 8. rak.
Navpično: 2. ol, 3. bor, 4. iva, 5. lok, 6. ar.

Franjo Serajnik:

Luža in kopelj

Vode naša Mojčica
pač se ne boji,
stopi v lužo prav čvrsto,
kadar se ji zdi.

Škornjički novi služijo
v to ji kot nalašč,
z radostjo in brez skrbi
svoj poškropi plašč.

Mora pa umiti se
preden leže spat,
vode se na kriplje vse
brani tistokrat.

Pravi, da je snažna res,
brca in kriči.
Ko pa se je skopala
prav sladko zaspi.

Listnica uredništva

Dragi Jutrovčki!

Februarja meseca smo že hoteli zaključiti svoj natečaj, a ker smo dobili toliko dopisov, smo ga morali podaljšati. Sicer tudi zdaj ne bomo mogli objaviti vseh dopisov, vendar pa bo ostalo precej manj Jutrovčkov razočaranih, kakor bi jih bilo sicer. Svoj natečaj zaključimo nepreklicno dne 31. t. m. Razdelitev nagrad in razpis novega natečaja objavimo dne 7. aprila t. l.

Uganke in križanke iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Vladimir Trošt, uč. II. razr. v Ljubljani; Franci Bitenc, uč. II. razr. v St. Vidu p. Lukovica; Žagar Ciril, uč. II. razr. viš. nar. šole v Slov. Konjicah; Egon Eder, uč. IV. razr. v Šoštanju; Bogdan Tekavčič in Edo Lepoša, dijaka II. razr. drž. real. gimn. v Mariboru; Magušar Saša, uč. V. razr. v Ljubljani; Kladnik Rajko, dijak II. b razr. real. gimn. v Ptuj; Florijan Schauter, uč. I. razr. mešč. šole v Ljubljani; Reisner Marko, uč. II. razr. v Ljubljani.

Kaurčič Veljko, uč. II. razr. mešč. šole v Novem mestu; Ciril in Metod Puc, uč. IV. razr. na Ledini v Ljubljani; Žagar Ciril, uč. II. razr. višje nar. šole v Slov. Konjicah: Stric Matic se vam vsem prav lepo zahvaljuje za poslane uganke in zlogovnice. Posebno ga je veselilo, ko je videl, da ima med Jutrovčki toliko bistrih glav. Na žalost je pa z ugankami, križankami in zlogovnicami zelo založen in spravi težko kaj pod streho. Torej potrpite, po možnosti objavimo vse. (Kaurčič: Tvoja zlogovnica je predolga!)

Premelč Hrabro, uč. III. razr. v Mariboru: Tvoje pesmice ne moremo objaviti, ker je preveč reklamnega značaja.

Ivan, dijak v Lj.: Zadnje pesmi niso več tako dobre. Nikoli se ne smete siliti in nikoli ne smete delati z naglico! Pošljite še kaj na ogled!

Učenke in učenci slovenskega razreda v Mozlju: Vaših spisov o pustu ne moremo objaviti, ker nam primanjkuje prostora. Oglasite se spet pri prihodnjem natečaju in sprejmite dotlej prav lepe pozdrave od strica Matica!